

Selectie reisimpressies Zuidreis 2024

Eerste indruk van het echte leven in Afrika was bij de wandeling naar Ndera centrum. De rode straten, jonge kinderen alleen op weg, kleine baby's op de rug van hun moeder, scooters vol geladen met kippen en bananen, markt vol met fruit, mensen die op straat zitten te naaien, ... Ze roepen je na, vragen een hand of staren je aan. Een meisje met een gele jurk en gele slippers volgde ons de hele wandeling.

Sandry

***

De verkenning van de sloppenwijken samen met Paso zal voor altijd op mijn netvlies blijven hangen. De trappen gemaakt uit modder, kleine brugjes gemaakt van hout, grachten met afval, hele jonge kinderen lopen alleen door de grachten, de mensen hebben een verschroeiend tempo omhoog terwijl het voor mij bij elke stap kijken is. We worden aangeklampt door de mensen, nageroepen en aangesproken om iets te kopen. Er is veel armoede en verslaving zichtbaar in de sloppenwijken. Paso zorgde super goed voor ons. Hij was zeer aandachtig en verwittigde ons ook bij gevaarlijke punten om zo onze spullen goed in het oog te houden. Foto's trekken was gedurende de hele dag in de sloppenwijken niet mogelijk. Het was te gevaarlijk om onze gsm te tonen.

Onverwachts kregen we de kans een basisschool te bezoeken in de sloppenwijken. Achter een grote poort verborg zich een verzorgde en gestructureerde school waar ik een warm gevoel van kreeg. De juffen zaten in de klas bij de kinderen te spelen met blokken, te prikken en te tekenen,... Eindelijk wat herkenning en liefde na een voormiddag overleven en chaos... Wat prachtig om te zien dat ze de kinderen met zoveel liefde omarmen en ondanks hun thuissituatie toch kansen geven tot leren.

Sandry

***

Genoten van een warm welkom door de medewerkers in Gatagara. De kennis en kunde die het orthopedisch en revalidatiecentrum heeft kunnen verwerven doorheen de jaren heeft een grote indruk nagelaten. De inspanningen die geleverd worden om inclusief onderwijs aan te bieden in de naburige school kunnen alleen maar een bron van inspiratie zijn voor het Belgische onderwijssysteem. De kleine gesprekjes die we doorheen de dag aanknoopten met de patiënten, leerkrachten en leerlingen gaven blijk van de draagkracht die elke Rwandees in zich lijkt te hebben. Hoe de leerlingen (met een fysieke beperking) die in het internaat verblijven, elkaar helpen en ondersteunen was hartverwarmend om te zien. Ondanks de niet ideale levensomstandigheden blijven zoeken naar het positieve, het zet aan tot nadenken.

Shana

***

Sedert onze aankomst in Congo maakte ik me al meermaals de bedenking dat alleen al de drukte die overal in Bukavu lijkt te heersen alleen al tot een slechtere mentale toestand aanleiding kan geven. Dat wie dag in, dag uit moet leven in dergelijke omstandigheden zijn toevlucht neemt tot alcohol of andere roesmiddelen lijkt een plausibele uitweg te zijn uit een leven dat voor velen bovendien weinig

toekomstperspectief biedt op een job, laat staan een veilig onderdak. De inzet van de medewerkers, om met de beperkte middelen die er zijn toch een zo kwaliteitsvol mogelijke zorg te bieden, blijkt opnieuw tomeloos te zijn. De rust en kalmte die op het domein heerst, doet bijna vergeten welke drukte zich buiten de muren afspeelt. De patiënten kunnen er alleen maar baat bij hebben, en hopelijk nemen ze dat stukje rust ook mee wanneer ze hun behandeling thuis verderzetten.

Shana

***

Het besef dat het onderste uit de kan wordt gehaald om patiënten zo goed mogelijk te behandelen is ten volle aanwezig, en daarvoor kan ik alleen maar bewondering opbrengen. Dat er überhaupt een voorziening is om mensen met psychische problemen op te vangen alleen al is een grote stap vooruit. Ik maak me de bedenking dat nog niet zo lang geleden in België de psychiatrische zorgverlening nog in zijn kinderschoenen stond, en hoe op enkele decennia tijd een grote ommezwai is gebeurd. Stilletjes hoop ik dat hetzelfde te wachten staat in landen als Rwanda en Congo.

Shana

***

Het is hoopgevend een project te hebben kunnen bezoeken waar een school werd voorzien van stromend water, dit nadat een inzamelactie op poten werd gezet door Fracarita. Het laat me stilstaan bij welke acties ik zelf mee zal ondersteunen de komende jaren, en welke voorstellen ik eventueel zelf kan lanceren om in een van de voorzieningen in het Zuiden een verschil te proberen maken. Ik probeer vast te houden aan deze gedachte, want hoe meer voorzieningen we bezoeken, hoe meer mijn emmertje zich begint te vullen. De dankbaarheid dat ik deel mocht zijn van deze unieke ervaring is nog steeds enorm groot, maar de opstapelende indrukken van mensen die met beperkte middelen moeten rondkomen beginnen door te wegen. Het cliché dat waar je wieg staat een groot deel van je levensloop bepaalt, werd de voorbije dagen bikkelhard bevestigd. Tegelijkertijd werd de 'goesting' om mijn steentje bij te dragen aan acties die onze medemens in het Zuiden ten goede komen alleen maar aangewakkerd.

Shana

***

Je steekt een grens over, 100 m verder over een brug en je komt in totaal andere wereld. Vol verwondering kijk ik naar een land dat zo gedesorganiseerd overkomt "Europese bril" moet af, om het dagdagelijkse leven te kunnen begrijpen. Maar 'on se débrouille". Daar zie je de kracht van de mensen en hoe ze blijven zichzelf heruitvinden, organiseren om gewoon door te doen. Mooie levensles in een land met prachtige landschappen en mensen.

Julie

***

Slechtziende en blinde kinderen helpen mekaar in school. Mooi om te zien hoe beperkingen toch een sterkte kunnen zijn om mekaar te helpen.

Julie

***

Prachtig project voor kinderen/jongeren. Daar konden we zien hoe universeel opgroeien/spelen wel niet is. Europa of Afrika, beperking of geen beperking. Muziek maken, creatief zijn, buiten op de schommel. Maar voornamelijk plezier maken en tegelijkertijd jezelf ontwikkelen.

Julie

***

De avond valt en de lichtjes op het Kivumeer worden duidelijker.

De rust van het water staat in schril contrast met de drukte van de stad Bukavu, waar een zee aan chaos heerst, een kakafonie aan getoeter en een onophoudelijke stroom aan mensen, waarvan noch de golven weten waarheen. Op zoek naar een job, een maaltijd, een medicijn, misschien een plek om veilig te zijn.

Mijn blik keert terug naar de schemering en al snel verdrinken mijn gedachten opnieuw in de schoonheid van het meer.

We delen allemaal dezelfde bodem, dezelfde grond, dezelfde atmosfeer. Toch leven we in anderen werelden, op eenzelfde kaart....

Nu, 't zijn gewoon gedachten, van iemand die naar het Kivumeer staart.

Soetkin

***

Wat ik vooral onthoud is dat: "Het is een druppel op een hete plaat, maar waar de druppel valt zijn ze er wel blij mee. Je kan veel kritiek hebben op hoe de geschiedenis gelopen is, en daardoor niets doen. Of je kan je hart openstellen en je kan wel iets doen."

Els V

***

Ik heb er vooral respect gekregen voor onze collega's die roeien met de riemen die ze hebben en voor hun (veer)kracht om er dag in dag uit voor hun medemens te staan.

Zoals voor :

De kinesist die dagelijks 40 kinderen met een beperking behandelt ;

De vrouw die elke dag een maaltijd bereid voor psychiatrische patiënten in een verpletterende hitte in een ruimte die bijna geen daglicht ziet ....

De onthaalbediende die elke dag 90 ambulante consultaties afhandelt.

De moeder die fulltime werkt in een technische school, die er 8 jaar over gedaan heeft om haar huis in de quartiers steen per steen op te bouwen en er dan ook nog in slaagde haar 7 kinderen te laten studeren...

De lijst is te lang om op te noemen.

Ik heb ook ambitie gezien bij de leerlingen om iets van hun leven te maken wanneer zelfs een diploma geen zekerheid biedt op werk. Ik heb naast flexibiliteit ook gedeelde vreugde gezien, die ze halen uit dans en zang.

Ik heb ook een enorm verdriet gevoeld van diegene die zich niet konden redden, die gebukt gaan onder trauma, die (levens)moe zijn, machteloos, verstoten....

Voor mij is een donatie, hoe klein of groot ook, geen druppel meer op een hete plaat want ik heb in de ogen gekeken van ieder die ik daar ben tegengekomen. Ik heb erin de verslagenheid, het verdriet, de machteloosheid maar ook de dapperheid en de vastberadenheid gezien iets van hun leven te maken en vooral ook de vreugde te herkennen in de kleine dingen die ze mochten ontvangen...

Leen

***

Opvallend was wel dat ik nog de foto's van de Zuidacties en van mijn collega die jaren geleden mee op Zuidreis is gegaan goed in mijn geheugen had. En het is daar echt zo. Overal waar je kijkt tijdens de schoolbezoeken herken je beelden. Maar toch is het onbeschrijfelijk hoe het anders binnenkomt. Het is tastbaar, echt, niet gewoon een mooie foto. Er is plots een grote afstand die wegvalt.

Fien

***

Ik heb tijdens mijn bezoek aan de quartiers in Bukavu gezien hoe het geluk in de kleinste dingen kan zitten en hoe de mensheid van een heel schrijnende situatie toch het beste kan maken.

Myrthe